

Človeški glas

SNG Nova Gorica

Monodrama Jeana Cocteauja Človeški glas iz leta 1930 preseneti s svojo modernostjo: pred seboj imamo žensko, ki pokaže vso ranljivost in izgubljenost ob izgubi partnerja. S svojo neposrednostjo nas gane, a hkrati tudi izziva in morda celo spravlja v zadrego, če ob njej podoživljamo lastne izgube in stiske. Celotna predstava sestoji zgolj iz telefonskega pogovora, ki ga neimenovana žena in mož še zadnjič opravita, da bi se dogovorila glede razhoda in prvih korakov v prihodnost, ki jo bosta živela ločeno. Režiserka Ajda Valcl je začetek predstave zgradila na napetosti med začetno tišino in poznejšo boleče dramatično govorico žene, ki niha med potrebo po izražanju svojih resničnih občutkov in naporom, da vendarle ostaja tudi trezna in obvladana. Telefon je na odru osrednji rekvizit. Prav je, da ni moderniziran, ampak staromodni telefon, ki visi na žici, pritrjeni na strop. Viseč v praznem, mračnem prostoru simbolizira stanje zapuščene žene. Dobro je tudi, da igralka ne govori ves čas v telefon, ampak se oglašča z različnih točk v prostoru, s čimer ustvarja večjo dinamiko.

Helena Peršuh zelo prepričljivo izriše lik ženske, ki sicer razume, da je razhod para lahko povsem običajen in celo pričakovan iztek nekega odnosa, a jo izguba vendarle prizadene do te mere, da verjetno nikoli več ne bo takšna kot prej. Poudarja potrebo po človeškem stiku, po pozornosti sočloveka, ki nam je potrebna kot kisik. Predstava ima velik čustveni naboj, ki ga s svojo prisotnostjo in različnimi izrazi oblikuje igralka, pri tem pa ji pomagajo temačna, skoraj prazna scena Mateja Stupice, glasba Polone Janežič in oblikovanje svetlobe Igorja Remete.

Ob predstavi lahko razmišljamo tudi o tem, da tisto, česar si v odnosu najbolj želimo – popolne predanosti in zaupanja – predstavlja tudi past: ob velikem zanašanju na partnerja ne izgradimo lastne trdnosti, ki bi nam v težkih trenutkih pomagala. Razmišljamo lahko o občutljivem ravnovesju med željami in realnostjo ter o skrivnostih ljubezni in življenja, ki jih nikoli do kraja ne razumemo.

Prevajalec in dramaturg predstave je bil Marko Bratuš, sicer tudi umetniški vodja novogoriškega gledališča, lektor Srečko Fišer, kostumografinja pa Belinda Radulović.